viure als pirineus

Com se'ns veu als pirinencs?

Enric Quílez | Informàtic

Viure als Pirineus | 26 de marzo de 2020

Hi ha hagut darrerament a les xarxes socials força polèmica sobre el confinament pel coronavirus d'alguns segons residents de la Cerdanya a les seves cases a la comarca, tot i que les indicacions de les autoritats del país són que no es moguin dels seus domicilis habituals.

> El motiu principal no és tant que puguin propagar el virus (que també) si no el fet que poden sobrecarregar encara més sistema sanitari de la Cerdanya, que està dimensionat per la població local i que no suportaria un augment dramàtic de persones afectades.

Això ha generat un agre debat entre forans i autòctons amb algunes opinions fora de to que van des de la mala educació d'alguns forans ("Què faríeu sense nosaltres?"), fins a la xenofòbia ("La Cerdanya pels cerdans") per part d'alguns autòctons. Tot això, barrejat amb acusacions i excuses diverses sobre qui paga els impostos i a on i sobre si els cerdans estem només per servir els forans o sobre què en faríem sense ells.

> Com diu un amic meu, i té força raó, és irònic que els cerdans es passin tot l'any sospirant perquè pugin els que tenen segona residència a la comarca, especialment a l'hivern i al mes d'agost i ara que ho han intentat fer, se'ls rebutja de mala manera.

També he llegit en premsa algun opinador tot dient que bona part del problema és com ens veuen "els de fora" als habitants del Pirineu. Potser com una mena de parc temàtic? Com el jardí de Barcelona? Un bonic paisatge on entre setmana no hi habita ningú? Part d'això és ben cert i, és clar, els pirinencs som molt nostres i no ens agrada sentir-nos lacais de ningú i menys si se'ns tracta amb un cert menyspreu o prepotència.

De totes maneres, per grat o per força, molts forans han acabat retornant als seus llocs d'origen, bé per ètica o bé per por a les multes i les aigües s'han calmat una mica. Però això ens ha de fer servir per reflexionar (i molt) sobre quin és el paper que volem jugar els pirinencs en el nostre futur. Volem viure en un parc temàtic o volem ser quelcom més, una terra amb idiosincràsia pròpia, amb una cultura secular i diferenciada, orgullosos d'allò que som i representem? O com un mercat d'agència de viatges ple de tòpics?

> Els alcaldes cerdans, han adoptat dues postures diametralment oposades: o bé han fet una crida per tal que els forans tornessin a les seves cases habituals o bé els han excusat dient, que és clar, també paguen impostos i hi tenen tot el dret del món a passar la quarantena on vulguin.

És curiós veure com aquells que ens dirigeixen, bàsicament els alcaldes dels municipis cerdans, han adoptat dues postures diametralment oposades: o bé han fet una crida per tal que els forans tornessin a les seves cases habituals o bé els han excusat dient, que és clar, també paguen impostos i hi tenen tot el dret del món a passar la quarantena on vulguin.

També fan reflexionar una mica les declaracions d'alguns forans que han vingut aquí a passar els dies, molts en família o amb gent gran, tot pensant que, com es tracta d'una zona rural i poc habitada, la possibilitat de

contagi seria menor i, per tant, es tractaria d'una bona pensada. Ja sabeu: l'aire pur, els boscos de pi negre, l'aigua de la muntanya, etcètera, etcètera, etcètera. Tot un seguit de tòpics molt gastats que encara que puguin ser certs, no justifiquen saltar-se a la brava una quarantena.

> Som això per la gent de l'àrea metropolitana de Barcelona? Un desert demogràfic, amb uns quants rústics que fan de cambrers el cap de setmana i encara gràcies que ens donen a menjar perquè si no hauríem d'emigrar?

La reflexió està servida. El que està clar és que tot això haurà fet pensar una mica a molta gent a qui el brogit del dia a dia no permetia anar més enllà i possiblement, les coses no seran del tot iguals a partir d'ara en la relació sempre difícil entre forans i autòctons.

Però no perdem de vista una cosa, la més important de totes: els virus no distingeix entre uns i altres. Tots som víctimes potencials. Cal que seguim les normes de les autoritats sanitàries i ja ens esbatussarem un altre dia. Ara cal viure i sobreviure. La resta és secundària.

Enric Quílez i Castro